

619. E világ mióta Fennáll

Vad Péter Zsigmond

1. E vi - lág mi - ót - ta Fenn - áll, ő mi - vol - ta Sű - rű vál - to - zás; Nin - csen ben - ne ál - lan - dó - ság: Min - den hi - á - ba - va - ló - ság!
Min - den dol - ga ín - ség, Bá - nat, ke - se - rű - ség És só - haj - to - zás;

2. Ó, ha meggondolná, Ember megfontolná Éltének végét!
És minden dolgában Forgatná magában Nagy rövidségét:
Bizony, e világ szépségét, Megutálná ékességét!

3. Nézd, a kicsi bimbók, Tavaszi virágok Mint illatoznak!
De ha ősnek dere Megüti, végtére Mind elváltoznak:
Kórók lesznek, megavulnak, Hirtelenséggel elmúlnak.

4. Embernek is élte, Mint virág szépsége, Hamar elromlik;
Rövid az ideje: Tíz, húsz esztendeje, S azzal elmúlik;
Akár gazda, akár szolga: Menni kell, ha üt az óra.

5. Nohát, ezt felvégyed, És szívedre tégyed: Rövid az élet!
Légy mindenkor készen, Amíg meg nem léssen A nagy ítélet;
Ne szabd magad e világhoz, Földi veszendő jószághoz!

